

редъ противоречия, докато единъ день каже, че животътъ нѣма смисълъ, че любовта е празна работа и т. н. Запримѣрь, срѣщате единъ младъ момъкъ, който иска да служи на Бога, да живѣе за благо на своитѣ ближни. Не се минава много време, виждате, че този момъкъ се е отклонилъ отъ пътя си. — Защо? — Срещналъ една млада мома, влюбилъ се въ нея и всичко друго забравилъ. Тази мома е станала за него божество, на което се кланя. Обаче, следъ една година той я разлюбва и казва, че любовта била празна работа. Следъ известно време се влюбва въ друга мома, но щомъ види нѣщо въ нея, което го разочарова, пакъ я разлюбва и казва, че любовта е празна работа. — Не е достатъчно човѣкъ да каже, че любовта е празна работа, или че животътъ нѣма смисълъ. И като се влюбва, и като разлюбва, човѣкъ трѣбва да учи. Той трѣбва да търси причината първо въ себе си, защо се е влюбилъ и защо е разлюбилъ. При това той трѣбва да си отговори, кое отъ дветѣ положения е по-право: да люби, или да разлюбва? И тъй, не е важно, че човѣкъ се е влюбилъ, или че е разлюбилъ, но той трѣбва да търси причината на тѣзи явления въ своя животъ и да се изучава, да дойде до положение да познава себе си. Който не мисли правилно, той ще каже, че причината за влюбването му въ нѣкоя мома била нейната красота. После, като видѣлъ, че не е толкова красива,